

10 e Kamer

Nr. 521/04
VAN HET PARKET

Nr. - 97734
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

24 november 2006

not. 66.13.831/00/26 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. _____, zonder beroep, geboren te _____ op _____, wonende te _____

2. _____ uitbaatster taverne, geboren te _____ op _____, wonende te _____

Beklaagd van : te _____

de eerste en de tweede :

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften» beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

- bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*)

- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken,

herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

-feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147. 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

In casu :

A. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 januari 1989 tot en met 30 april 1989 (stuk 3):

1. het oprichten van een overdekt terras aan de bestaande woning van 4,5 meter op 5,5 meter en een hoogte van 2,5 meter, bestaande uit een stenen muurtje met ramen en een glazen dak;

2. het uitbreiden van de woning achteraan met een keuken, met een breedte en lengte achteraan van 11 meter, lateraal 4,5 meter breedte en een hoogte van ongeveer 4,5 meter, bestaande uit houten buitenmuren en een houten dak;

(stuk 7)

B. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 januari 1989 tot en met 30 april 1998 (plaatsen constructies) tot de datum van het bevel tot dagvaarding:

1. de sub A1 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

2. de sub A2 omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

wat een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg, meer bepaald het gewestplan goedgekeurd bij

Koninklijk besluit van 7 november 1978 met als bestemming agrarisch landschappelijk waardevol gebied voor het desbetreffend perceel waarbij bovenvermelde wederrechtelijke werken een inbreuk vormen op artikel 11 4.1. van het Koninklijk besluit van 28 december 1972 en waarbij geen toepassing kan worden gemaakt van de afwijkingmogelijkheden van artikel 145bis van het decreet van 18 mei 1999 (stukken 47, 48 en 52, 59 en 60).

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 24 maart 2004, 17de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

de dagvaarding dient te worden aangevuld onder de tenlasteleggingen A en B waar thans enkel wordt gesteld:

"wat een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg, meer bepaald het gewestplan goedgekeurd bij KB van 07.71 J 978 met als bestemming agrarisch landschappelijk waardevol gebied voor het desbetreffend perceel..." *terwijl dit dient te worden gelezen als:*

"wat een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg, meer bepaald het gewestplan goedgekeurd bij KB van 07.11.1978 met als bestemming agrarisch landschappelijk waardevol gebied met ecologisch belang voor het desbetreffend perceel..."

Nopens de strafvordering:

Verbetert de omschrijving voor beide tenlasteleggingen zoals hiervoor vermeld.

Veroordeelt elke beklagde, telkens wegens de tenlasteleggingen A en B samen, tot een geldboete van € 50, vermeerderd met 40 opdecimen, € 250 bedragende.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, elke uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 15 dagen.

Spreekt bovendien de verplichting uit om een bedrag van € 10, vermeerderd met 45 opdecimen, € 55 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, namelijk eenmaal deze bijdrage lastens iedere beklagde.

Legt ieder der veroordeelden bovendien een vergoeding op van € 25.

Veroordeelt de beide beklagden solidair tot de kosten van deze instantie, aan de zijde van het Openbaar Ministerie in hun geheel begroot op de som van € 104,78 kosten ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen verklaarde betichtingen.

Nopens de herstellvordering:

Stelt uitdrukkelijk vast dat een herstelmaatregel werd geformuleerd met betrekking tot het perceel gelegen te _____ ten kadaster gekend onder _____, groot 3a 10ca.

Dienvolgens, beveelt aan 1° en 2° beklagde over te gaan tot herstel van de plaats in haar oorspronkelijke toestand conform de vordering daartoe van de stedenbouwkundig inspecteur d.d. 09.04.2003, hetgeen impliceert de afbraak van het bijgebouwd overdekt terras en keuken én het verwijderen van vloerplaat en funderingen, het verwijderen van alle afbraakmaterialen naar een daartoe bestemde stortplaats en het herstellen van het maaiveld tot op het oorspronkelijk niveau (stuk 57 ev strafdossier);

Bepaalt de termijn voor de uitvoering van de herstelmaatregel op 1 jaar vanaf de dag waarop onderhavig vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden;

Zegt voor recht dat, na het verstrijken van deze termijn van uitvoering, op vordering van de stedenbouwkundig inspecteur, door elke veroordeelde een dwangsom verschuldigd zal zijn van € 125 per dag vertraging in de tenuitvoerlegging van de voormelde herstelmaatregel;

Beveelt dat, voor het geval de plaats niet binnen de door de rechtbank gestelde termijn in de vorige staat wordt hersteld, de stedenbouwkundige inspecteur ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien overeenkomstig hetgeen is bepaald in art. 153 van het decreet van 18.05.1999 houdende de organisatie van de R.O.

* * *

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 1 april 2004 door de beide beklagden.
- 8 april 2004 door het Openbaar Ministerie tegen beide beklagden.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklagden in hun middelen van verdediging, bijgestaan door meester _____, advocaat aan de balie te _____

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____, advocaat-generaal.

* * *

1. De hogere beroepen van de beide beklagden en het openbaar ministerie tegen het vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 24 maart 2004 werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

2. De telastleggingen, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, dienen te worden verbeterd als volgt:

"de eerste en de tweede: te

om het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben medegewerkt, of om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen worden gepleegd, of om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader zoals voorzien door artikel 66 van het Strafwetboek:

A. Op niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 1989 tot en met 30 april 1989:

Bij inbreuk op artikel 44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake:

1. aan de bestaande woning een overdekt terras met een oppervlakte van 4,5 meter op 5,5 meter en met een hoogte van 2,5 meter, bestaande uit een stenen muurtje met ramen en een glazen dak, te hebben opgericht

2. de woning achteraan te hebben uitgebreid met een keuken met een breedte achteraan van 11 meter, lateraal 4,5 meter breedte en een hoogte van ongeveer 4,5 meter, bestaande uit houten buitenmuren en een houten dak

B.I. Vanaf niet nader te bepalen datum in de periode van 1 januari 1989 tot en met 30 april 1989, tot en met 30 april 2000:

Bij inbreuk op artikel 44 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1°, 2° en 5° lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw tot en met 24 maart 1997, en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op artikel 42 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2° en 5° lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet,

respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, afgebroken, herbouwd of een bestaande woning verbouwd, instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd, ter zake:

1. de onder A.1 hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden

2. de onder A.2 hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden

B.II. Vanaf 1 mei 2000 tot 9 oktober 2003:

Bij inbreuk op artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146 eerste lid, 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, ter zake:

1. de onder A.1 hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden

2. de onder A.2 hierboven omschreven toestand in stand te hebben gehouden.”

Van deze verbeteringen werd aan de beklaagden op de terechtzitting van het Hof van 2 november 2006 kennis gegeven en zij hebben er zich op verdedigd.

Elk van de aldus verbeterde telastleggingen heeft betrekking op hetzelfde feit als datgene dat er in de oorspronkelijke dagvaarding aan ten grondslag ligt.

3. De feiten omschreven onder de verbeterde telastleggingen A.1, A.2, B.I.1, B.I.2, B.II.1 en B.II.2 zijn, voor zover bewezen, in hoofde van de eerste en de tweede beklaagde de uitvoering van eenzelfde misdadig opzet en maken aldus slechts één enkel misdrijf uit waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten, die elk onderling niet gescheiden zijn door een langere termijn dan de verjaringstermijn, slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, i.c. op 8 oktober 2003. Sedertdien zijn geen vijf jaar verstreken. De strafvordering is niet verjaard.

4.1. Zoals in de oorspronkelijke dagvaarding aangegeven, maken de te last gelegde feiten, zoals hiervoor onder randnummer 2 omschreven in de telastleggingen A.1, A.2, B.I.1 en B.I.2, vanaf 1 mei 2000 een inbreuk uit op

artikel 99 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002), 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003), 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004) en 22 april 2005 (B.S. 29 april 2005), hierna genoemd DORO.

4.2. Het artikel 146, derde lid van het DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr.14/2005 van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge artikel 2 lid 2 van het Strafwetboek dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het Hof dient derhalve na te gaan of het onder de verbeterde telastleggingen B.I.1, B.I.2, B.II.1 en B.II.2 te last gelegde misdrijf van in stand houden *in casu* nog langer strafbaar is.

De handelingen en werken waarop de telastleggingen A.1 en A.2, beide zoals hiervoor onder randnummer 2 omschreven, betrekking hebben zijn volgens het gewestplan , vastgesteld bij Koninklijk Besluit van 7 november 1978, gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied met ecologisch belang, dit is een agrarisch gebied met bijzondere waarde, ruimtelijk kwetsbaar gebied in de zin van artikel 146, 4° lid DORO. Het aan de beide beklagden te last gelegde misdrijf van in stand houden is dan ook nog steeds strafbaar.

De omstandigheid dat in de oorspronkelijke dagvaarding uitdrukkelijk gesteld werd dat het te last gelegde misdrijf een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg en dat het Arbitragehof in artikel 146, derde lid van het DORO, de zinsnede "voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg" heeft vernietigd, brengt, anders dan de beklagden stellen, niet mee dat het misdrijf van in stand houden hier niet meer strafbaar zou zijn. In de oorspronkelijke dagvaarding werd overigens ook vermeld dat de strafsanctie voor het in stand houden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 DORO niet geldt voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Hiervoor werd vastgesteld dat het in casu wel om ruimtelijk kwetsbaar gebied gaat.

5. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het Hof zijn de telastleggingen A.1, A.2, B.I.1, B.I.2, B.II.1 en B.II.2, zoals hiervoor onder randnummer 2 omschreven, in hoofde van

de eerste beklagde
bewezen.

en de tweede beklagde

Ten onrechte stellen de beide beklagden in hun voor het Hof neergelegde conclusie dat voor de aanleg van het overdekt terras geen vergunning was vereist, daarbij verwijzend naar artikel 3.6° van het Besluit van de Vlaamse Regering van 14 april 2000. Het gaat hier immers niet om de aanleg van een (loutere) verharding op de hoogte van het natuurlijk maaiveld. Wat de beide beklagden hebben opgericht en in stand gehouden is niet een terras in de gebruikelijke zin van het woord, maar een constructie, die kan omschreven worden als een veranda, bestaande uit een terras dat volledig werd overdekt met een glazen dak dat aan twee zijden steun vindt op twee gemetste lage muren waarop ramen werden geplaatst en aan de twee andere zijden aanleunt tegen enerzijds de bestaande woning, anderzijds de wederrechtelijk opgerichte keuken, zoals duidelijk blijkt uit de bij het strafdossier gevoegde foto en schets van de plaatsgesteldheid (zie stuk 5 en 6 van het strafdossier). Deze constructie, die samen met de wederrechtelijk gebouwde keuken, een wezenlijke uitbreiding vormt van de bestaande woning/taverne en er een integrerend deel van uitmaakt, is wel degelijk vergunningsplichtig.

Ook ten onrechte betwisten de beklagden met betrekking tot het oprichten van de keuken (telastlegging A.2) de aanwezigheid van het moreel (of schuld-)bestanddeel, bestaansvoorwaarde opdat van een misdrijf als rechtsgrond voor bestraffing sprake zou kunnen zijn.

Vermits de wet c.q. het decreet geen aanduiding nopens het moreel element bevat, volstaat hun bewust en vrijwillig handelen. Dat hiervan sprake is wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van de beklagden moet worden aangezien, nu zij door de middelen in conclusies naar voor gebracht het bestaan van een schulditsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, in de bewezen verklaarde periodes, niet enigszins geloofwaardig maken.

Het Hof is van oordeel dat elke beklagde handelde in strijd met wat een normaal zorgvuldige en vooruitziende persoon, geplaatst in dezelfde feitelijke omstandigheden, zou hebben gedaan.

Het is niet omdat de beklagden in de mening zouden geweest zijn dat het uitvoeren van deze werken geen problemen met zich zou meebrengen doordat ze een algemeen bekend feit waren, er beweerdelijk sporadisch controle was door politiediensten en er geen klachten of opmerkingen waren, dat zij zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen deze werken konden uitvoeren. De beide beklagden kunnen niet ernstig volhouden dat zij niet wisten dat voor werken van dergelijke omvang een vergunning vereist was. De omstandigheid dat zij voorheen een vergunning hadden gekregen voor het ombouwen van een woning in een taverne en dit in landschappelijk waardevol agrarisch gebied met ecologisch belang, kon hen niet doen geloven dat zij ontslagen waren van de vergunningsplicht wanneer zij de omgebouwde woning/taverne ook nog eens aanzienlijk wilden uitbreiden met een keuken en een overdekt terras (veranda).

6. De feiten die aan de bewezen verklaarde telastleggingen A.1, A.2, B.I.1, B.I.2, B.II.1 en B.II.2, zoals hiervoor onder randnummer 2 omschreven, ten grondslag liggen zijn in hoofde van de beide beklaagden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, zodat ingevolge artikel 65 van het Strafwetboek voor deze samen telkens slechts één straf dient te worden opgelegd, namelijk deze die voorzien is voor het misdrijf waarop de zwaarste straf is gesteld.

De beide beklaagden hebben wetens en willens in landschappelijk waardevol agrarisch gebied met ecologisch belang een wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en deze jarenlang, meer bepaald in de periodes vermeld in de telastleggingen B.I.1, B.I.2, B.II.1 en B.II.2, in stand gehouden. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij al die tijd ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk financieel belang. Door de wederrechtelijke werken werd hun taverne aanzienlijk uitgebreid, wat meebracht dat zij meer cliënteel konden bedienen en dus een grotere omzet haalden. Niettegenstaande zij ondanks pogingen daartoe geen regularisatievergunning konden bekomen, kozen zij er wetens en willens voor om de wederrechtelijke toestand toch verder in stand te houden, daarbij alleen bekommerd om hun eigen profijt.

De door de eerste rechter opgelegde geldboete is daarom voor elk van hen ontoereikend en een hogere als hierna bepaalde geldboete vormt voor elke beklaagde een passende bestraffing, van aard hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dienen te houden.

De misdrijven werden gepleegd deels vóór, deels na 1 januari 2002, doch vóór 1 maart 2004, zodat de geldboete, uitgedrukt in euro, telkens met 40 opdecimen moet worden verhoogd overeenkomstig artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving (B.S. 28 december 2001) en artikel 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet (B.S. 29 juli 2000), beide in werking getreden op 1 januari 2002.

7. De beklaagden dienen elk als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17 december 2005 € 25 bedraagt en dient vermeerderd te worden met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van het bewezen verklaarde feit; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

8. Zij dienen tevens elk tot de vaste vergoeding van € 25 te worden veroordeeld.

9.1. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in zijn brief van 9 april 2003 met bijlage het herstel van de plaats in haar oorspronkelijke staat, wat impliceert het afbreken van het bijgebouwd overdekt terras en de bijgebouwde keuken, het verwijderen van de vloerplaat en de funderingen, het verwijderen van alle afbraakmaterialen naar een daartoe bestemde stortplaats en het herstellen van het maaiveld tot op het oorspronkelijk niveau (zie stukken 57 t/m 61 van het strafdossier).

9.2. Met betrekking tot de herstellvordering is het zo dat artikel 149 § 1, eerste lid DORO, zoals gewijzigd, bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de vorige toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen (...)".

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 van de Grondwet, krachtens hetwelk de hoven en rechtbanken geen gevolg mogen geven aan de bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. Het Hof dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het Hof na te gaan of de beslissing van het bevoegde bestuur om het herstel van de plaats in de vorige toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Wanneer vastgesteld wordt dat de vordering van de overheid steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, moet het Hof deze vordering zonder gevolg laten. Het behoort het Hof evenwel niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

In weerwil van wat in conclusie door de beklaagden wordt aangevoerd om het tegendeel te doen aannemen is het Hof van oordeel dat, in acht genomen de motieven aangehaald in de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, onder meer met betrekking tot de ernst van de overtreding en de verenigbaarheid met de bestemming, de vordering niet steunt op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. De vordering is toereikend gemotiveerd door de juridische vaststelling dat het goed gelegen is in landschappelijk waardevol agrarisch gebied met ecologisch belang en de feitelijke vaststelling dat de opgerichte en in stand gehouden constructies met deze bestemming strijdig zijn. Zij staat in verhouding tot de ernst van de overtreding. Het Hof ziet dan ook geen redenen om de vordering tot herstel zonder gevolg te laten.

De plaats is nog niet in de vorige toestand hersteld en er is evenmin een regularisatie overeenkomstig een hiertoe verleende vergunning. Het door de herstellvorderende overheid gevorderd herstel van de plaats in de vorige staat is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf omschreven in de verbeterde telastleggingen A.1, A.2, B.I.1, B.I.2, B.II.1 en B.II.2 een einde te stellen.

Het voordeel voor de goede ordening van de ruimte door het herstel van de plaats in de vorige toestand weegt op tegen de last die er voor de overtreders uit voortvloeit. Het bestuur heeft uit de correct beoordeelde feitelijke situatie de naar recht en redelijkheid verantwoorde conclusie getrokken. De vordering is niet kennelijk onredelijk.

Kortom, tot de herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat deze vordering werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet.

De omstandigheid dat de beklaagden thans sedert 25 augustus 2006 geen eigenaar meer zijn van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf uitmaakt en van de grond waarop de vaste inrichtingen werden opgericht en in stand gehouden, doet aan dit alles niets af nu het herstel ook kan worden bevolen aan een veroordeelde die geen eigenaar is van het goed.

Bovendien stellen de beklaagden zelf dat de nieuwe eigenaars te kennen hebben gegeven dat zij eerstdaags zullen overgaan tot de afbraak, wat meebrengt dat de beklaagden, al zijn ze thans geen eigenaar meer van het onroerend goed, bij de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel normaliter niet zullen geconfronteerd worden met een onwillige eigenaar.

9.3. De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur vordert in de bijlage aan zijn voornoemde brief van 9 april 2003 de niet nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom van € 125 per dag vertraging.

Gelet op het lange talmen van de beide beklaagden om tot het herstel over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagden om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagden reeds konden overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de ruime termijn welke hen thans hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385*bis* laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak**

Gelet op de artikelen aangehaald in de telastleggingen, zoals hiervoor onder randnummer 2 verbeterd, en op de artikelen:

2, 3, 38, 40, 41, 50, 65, 66 en 100 van het Strafwetboek,
162, 182, 184, 185, 190, 190*ter*, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211*b*
van het Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

5 van het Decreet van 7 december 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, door artikel 23 van het Koninklijk Besluit van 19 december 2003 en door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 31 oktober 2005,
91 al. 2 van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 23 december 1993,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
1385bis en 1385ter van het Gerechtelijk Wetboek,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissende **met eenparige stemmen**:

Wijzig het bestreden vonnis als volgt:

Verbeter de kwalificatie van de te last gelegde feiten zoals hiervoor onder randnummer 2 nader bepaald.

Veroordeelt de eerste beklagde voor de bewezen telastleggingen A.1, A.2, B.I.1, B.I.2, B.II.1 en B.II.2, zoals hiervoor nader omschreven onder randnummer 2, samen tot een geldboete van € 500, te vermeerderen met 40 opdecimen tot € 2.500.

Veroordeelt de tweede beklagde voor de bewezen telastleggingen A.1, A.2, B.I.1, B.I.2, B.II.1 en B.II.2, zoals hiervoor nader omschreven onder randnummer 2, samen tot een geldboete van € 500, te vermeerderen met 40 opdecimen tot € 2.500.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn elke opgelegde geldboete van € 2.500 zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Legt de beide beklagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Beveelt aan de beklagden en over te gaan tot het herstel van de plaats, nader vermeld in de oorspronkelijke dagvaarding, in de oorspronkelijke toestand, dit door het afbreken van het bijgebouwd overdekt terras en de bijgebouwde keuken, het verwijderen van de vloerplaat en de funderingen, het verwijderen van alle afbraakmaterialen naar een daartoe bestemde stortplaats en het herstellen van het maaiveld tot op het oorspronkelijk niveau, binnen een termijn van negen maanden, te rekenen vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van de

van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen thans is bepaald in artikel 153 van het DORO.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door elke beklaagde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van negen maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden.

Veroordeelt de beide beklaagden hoofdelijk tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie; begroot deze kosten op € 109,77 in eerste aanleg en op € 83,12 in hoger beroep.

Veroordeelt de beide beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

Kosten:		
	Afschriften:	28,50
	Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
	Dagvaarding:	17,06
		<hr/>
		75,56
	+ 10 % :	7,56
		<hr/>
	Totaal :€	83,12

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **24 november 2006**.

Aanwezig :

, kamervoorzitter,
, raadsheer,
, raadsheer,

, advocaat-generaal,

, griffier;